

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 18 - 24 octombrie 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Rugăciunea credincioșilor

- Doamne Isus, modelul suprem al tuturor preoților, fă ca de la sfântul paroh de Ars să putem învăța modul de a găsi bucuria noastră rămânând îndelung în adorație în fața preasfântului sacrament; să putem învăța cu câtă tandrețe iubirea ta îi primește pe păcătoșii căiți; să putem învăța cât de necesar este să luptăm cu vigilență împotriva celui rău.

- Fă, o, Doamne Isuse, ca tinerii noștri să poată învăța din exemplul sfântului paroh de Ars cât este de necesară, umilă și glorioasă slujirea protească pe care tu vrei s-o încredințezi celor care se deschid la chemarea ta.

- Fă ca în comunitățile noastre - ca la Ars în acel timp - la fel să se realizeze acele minunății de har pe care tu le săvârșești atunci când un preot știe „să pună iubirea în parohia sa”.

- Fă ca familiile noastre creștine să se simtă parte din Biserică - unde pot mereu să-i găsească pe slujitorii tăi - și să știe să facă o biserică din casele lor.

- Fă ca dragostea păstorilor noștri să hrănească și să înflăcăreze dragostea tuturor credincioșilor, pentru ca toate vocațiile și toate carismele dăruite de Duhul tău Sfânt să poată fi primite și valorizate.

Doamne Dumnezeule atotputernic, dă-ne ardoarea și adevărul inimii pentru ca noi să ne putem adresa Tatălui tău ceresc, însușindu-ne aceleași cuvinte pe care sfântul Ioan Maria Vianney le folosea când se adresa lui: *„Te iubesc, Dumnezeul meu, și unica mea dorință este să te iubesc până la ultima suflare a vieții mele. Te iubesc, o, Dumnezeu infinit de vrednic de iubire și doresc cu ardoare mai degrabă să mor iubindu-te decât să trăiesc o singură clipă fără să te iubesc. Te iubesc, Doamne, și singurul har pe care ți-l cer este să te iubesc în veci”*.

Așa te rugăm prin Isus Cristos Domnul nostru. Amin. www.pastoratie.ro

(...) **Credința**

Pentru a vedea cum credința ne poate ajuta în durere să ne întoarcem pentru un moment la lecția Evangheliei. O putem vedea pe văduvă mergând în spațele sicriului fiului ei, în drum spre cimitir. Speranțele ei, aspirațiile ei, visele ei sunt toate îngropate în sicriu. “Iată scoteau un (copil) mort” să îl ducă la cimitir, spune Evanghelia. Procesiunea cu mortul își făcea drum spre porțile cetății. Dar mai exista în acea zi o procesiune: Isus cu discipolii, “și multă mulțime” cu El. Cele două procesiuni se întâlnesc la “poarta cetății”. Durerea mamei îl impresionează pe Isus, care îi spune: “Nu plânge!” Apoi și-a pus mâna pe sicriu și i-a poruncit mortului: “Tinere, ție îți zic, scoală-te”. Și cel care fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească. Isus l-a redat mamei acestuia.

Două procesiuni! Într-un capăt este procesiunea unui cadavru, simbolizând disperarea, durerea, regretul, neajutorarea omului. În celălalt capăt este Cristos, Mântuitorul, trimis să oprească tragicul drum al omului către mormânt, să îi ofere salvarea, speranța, pacea și viața eternă. Audiența este uimită “și frică i-a cuprins pe toți”. Această audiență uimită strigă: “Dumnezeu a cercetat poporul Său!”. (...)

Pentru a arăta cum Cristos este prezent și astăzi pentru a ne mângâia, permiteți-mi la final să vă împărtășesc textul unei scrisori a unei fiice către tatăl ei, după ce și-a pierdut un copil:

Dragă tati,

M-am gândit la ce mi-ai spus ultima oară când ai fost aici. Spuneai că sunt cea mai adaptabilă persoană pe care ai văzut-o. A fost un mare compliment și m-a făcut foarte fericită. Dar cu toată sinceritatea trebuie să îți spun că nu îmi pot asuma nici un merit pentru felul în care m-am adaptat la faptul că am pierdut-o pe Sharon a noastră. Pentru că fără prezența foarte apropiată a lui Isus Cristos, nu aș fi putut niciodată, niciodată să mă adaptez în vreun fel.

Vezi tu, totul a fost lucrarea Sa. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să mă arunc cu adevărat la picioarele Lui într-o disperare totală, și aceasta a fost doar slăbiciune din partea mea, nu tărie. Apoi iubirea și tăria Lui au început să inunde sufletul meu îndurerat, și am început să văd din nou frumusețea și sensul vieții. Fără ajutorul lui Cristos, aș fi încă tot acolo, plângând disperată. Așa că vezi tu, nu este vorba despre faptul că eu m-am adaptat bine, Cristos a făcut acest lucru pentru mine.

Am simțit că trebuie să îți pun acest lucru, pentru că mi-ai acordat mie meritul care îi aparține Lui. Îți mulțumesc însă, tată, pentru că mi-ai făcut acest compliment, deoarece mi-a dat ocazia de a împărtăși cu tine motivul pentru care mi-am găsit liniștea.

Fiica ta iubită, Elaine